

Špatný střelec Juan

Ten mladý Apač chodil k nám do pevnosti často. Objevil se vždy nečekaně, jako duch. Koně neměl. Vůbec toho moc neměl. Nosil starou, původně červenou košili, kalhoty, které snad kdysi dávno patřily nějakému mexickému vojákovi, široký opasek, obyčejný nůž, na krku váček a koženou čelenku ke stažení dlouhých, černých vlasů.

Prostě obyčejný, nevelký a vyhublý Apač z rezervace. Jeho obličej byl vždy bez výrazu, přimhouřené oči se lhostejně rozhlížely kolem. Protože nikdo nevěděl, jak se jmenuje, říkalo se mu jednoduše Juan. Jediná zajímavá věc na něm byla puška. Tedy – puška. Staříčká předovka s širokánskou a dlouhou hlavní, pažba vypadala jako kus nahrubo osekane a ohořelé větve. Apači jinak v rezervaci zbraně mít nesměli. Stejně jim nebyly k ničemu. Doby, kdy jména náčelníků Viktoria, Geronima, Loca či Nany vzbuzovala u osadníků hrůzu, byly nenávratně pryč, Apači byli poraženi, rozprášeni a zavřeni ve věznicích.

No a my, vojáci, jsme ten zbytek uhlídali.

Naše pevnost nebyla velká. Ubytovna pro vojáky a důstojníky, domek velitele, stáje, obchod, za ním skladiště a prachárna. Pak už jen studna, palisády, stožár s hvězdnatou vlajkou a kolem vyprahlá, nevlídná krajina Nového Mexika. Byli jsme zde pro klid těch několika farmářů v okolí, kteří se snažili obdělávat věčně žíznivou půdu a pást dobytek na chomáčcích zežloutlé trávy.

Tu neděli přišel Juan v poledne. Stráž u brány se na něj lhostejně podívala a pustila jej dovnitř. Zamířil jako obvykle k obchodu. Majitel, starý Carter, se nikdy nepředřel. Těch pár zákazníků stačil obsloužit s jednou rukou ve špinavých kalhotách.

„Co to bude, Juane? Jako vždy?“

Apač přikývl. Carter nalil do upalcované sklenice tequillu a přisunul ji před Juana. Ten vytáhl čtvrták, položil jej na pult a vypil kořalku.

„Lepší než ten váš tisvin, co?“ zaskřehotal Carter. Apač neodpověděl. Venku se ozvaly hlasy a hned nato výstřely.

„Co je to?“ křiknul obchodník a vyběhl na verandu obchodu. „Á, páni vojáci se zase baví, co?“ zvolal výsměšně.

Venku bylo asi deset vojáků, stříleli do terče. Tím terčem byl apačský skalp, který přinesl nejhluchnější z nich, vysoký, červenolící O'Brien. Ten také zarazil proti obchodu do země dřevěný kůl, na něj upevnil skalp a teď vyzýval k uzavření sázek. Ostatní vojáci se rozstřelovali a snažili se zasáhnout kůl. O'Brien je pobízel, aby přisadili. Vtom uviděl Juana, stojícího na verandě.

„Hej, chlape, pojď sem, pojď si vystřelit na strejčkův skalp!“ prohýbal se smíchem. Moc se mu ten vtip líbil. „Můžeš vsadit tu svoji flintu, peníze stejně nemáš“, volal na Apače.

Juan se pohnul a šel se postavit na čáru, nakreslenou v písku, odkud se vojáci snažili zasáhnout cíl. Vytáhl dolar a konečně promluvil: „Dolar a puška. Když trefím, chci ty vlasy.“

Všichni se rozesmáli. V poledním slunci nemohli vojáci svými opakovačkami zasáhnout ani kůl, a tak sestřelit skalp, který se ve větru třepotal, bylo skoro nemožné. Hlavně takovou puškou, jakou měl Juan.

Apač zopakoval: „Dolar a puška – nebo vlasy.“

„Tak jedem, ať je sranda“, zvolal O'Brien.

Vojáci ustoupili, Juan zvedl pušku, o kterou se celou dobu opíral.

„Střílej, chlape!“ volali vojáci se smíchem.

Apač zamířil, trochu se předklonil a pak se v tom ospalém nedělním odpoledni stalo několik věcí najednou.



Kresba - Milan Kohut

Juan se bleskurychle otočil a vystřelil do otevřených dveří obchodu. Výstřel zanikl v ohlušujícím výbuchu a vše zahalil červený, štiplavý dým.

Víte, bylo to jednoduché. Juan věděl, že za obchodem je prachárna. Prostřelil tedy dřevěnou stěnu a celá zásoba střeliva vyletěla do vzduchu.

Pevnost skoro celá vyhořela. Tři vojáci, včetně O'Briena, to odnesli. Popálených bylo také dost, koně jsme stačili zachránit.

Jestli Juana chytí, bude to mít zlé. Nepomůže mu ani to, že na zemi nechal svoji pušku a dolar.

Stačil si totiž vzít ten skalp. I když se netrefil.

Miro Kadlubiec